

דוראר בכרי: "מריה סוניגה, אישה קולומביאנית" | אוסף לוין

/ אמנות ישראלית / מאת עופר לוין - צוות האתר / 10 בפברואר 2021

דוראר בכרי (נ' 1982), יליד עכו, מצייר ציורים פיגורטיביים של דמויות משכונת מגוריו בדרום תל אביב (פועלים זרים, חסרי בית, בעלי חנויות ועוד) ונופים אורבניים, המייצגים מבט מקומת גג על בניינים בקו התפר בין דרום העיר לצפונה ובין יפו לתל אביב. עניין מיוחד מגלה בכרי בנופי נמל יפו, ברחובותיה ובתושביה הערביים (ברחוב, בנמל, במסגד), שגם אותם הוא מצייר בפיגורטיביות ריאליסטית. ב-2006 פרש בכרי מלימודי אמנות בבצלאל, ועבר לתל אביב, שם המיר את ציוריו הסמליים ואת דיוקנאותיו העצמיים בייצוגים של הסביבה האורבנית והאנושית.

לדברי בכרי: "מאז שאני זוכר את עצמי, תמיד השתדלתי לצייר את המציאות היום-יומית שמסביבי [...] בהיותי זר בעצמי בשכונות דרום תל אביב. דווקא הזרות האישית שלי גרמה לי להרגיש נוח בשכונות האלה, כי כאן אני זר בין זרים בהיותי ערבי פלסטיני ישראלי. [...] ציורי השכונות של תל אביב ויפו, בדרך כלל ריקים מאנשים. אני מנסה ליצור מעין מציאות שונה, מקום ללא אנשים, כאילו מנסה לרמוז שהאנשים ברחובות הם לא תושבי המקור. ניתן לפרש זאת מנקודת המבט הפלסטינית, אך גם מנקודות מבט שונות, כמו של העובדים, המהגרים או הישראלים. הציור בשבילי הוא תרגום של הועלם דרך מראה שבורה, שלא כמו מצלמה שתופסת את הרגע כפי שהוא".

הציור המופיע כאן, הממחיש את מציאות הזר בישראל מנקודת ראותו של בכרי, מהווה [חלק](#) מאוסף לוין, מיסודו של אספן האמנות והאסטרטג הפיננסי של קרן GTI, עופר לוין.

هآرتس بالعربي

דיוקן עצמי עם עז

לעקוב

דורנר בכרי

10 בדצמבר 2019

לلمقالة بالعربية: بورتريه مع عنزة

הציור הזה התבשל בתוכי במשך שנים רבות בתקופת הלימודים שלי בירושלים בשנים 2002-2006. התחלתי לעבוד עליו בשנת 2004 במטרה להציגו בתערוכת הבוגרים של "בצלאל". זאת הייתה תערוכה שידעתי מראש שתהיה שונה מכל תערוכות הבוגרים הקודמות של בצלאל בשל חגיגות 100 שנים להיווסדו. הוחלט לערוך את תערוכת הבוגרים "מחזור ה-100", (מחזור שהתמזל מזלי להיות שייך אליו), בנמל התעופה בן-גוריון ב-2006, ושההאנגר הענקי של טרמינל 1 ישמש כחלל התערוכה.

ידעתי על התוכניות הגרנדיוזיות האלה עוד כשהייתי בשנה השנייה ללימודי (2004) ולכן החלטתי שכל העבודות שאציג, מידתן תהיה גדולה בהרבה ממה שבדרך כלל יצרתי. רציתי שהציורים יבלטו גם ממרחק ויזמינו את הצופה להתקרב אט אט ולהתבונן מקרוב. במשך שנתיים ציירתי חמישה ציורים גדולים כשהנושא המרכזי בהן הוא "זהות", והציור הזה היה המרכזי בסדרה שהצגתי בתערוכת הבוגרים בנתב"ג ב 2006.

במשך כל תקופת הלימודים שלי בירושלים גרתי בשכונות רבות וחוויתי מציאויות שונות ומורכבות. כשגרתי בעיסאווייה הרגשתי בפעם הראשונה בחיי, שאני שונה לחלוטין ממה שחשבתי כל חיי. הזהות

הערבית והפלסטינית שלי התנגחה עם האזרחות הישראלית שלי בעוצמות שלא הכרתי בעבר.

פתאום הכרתי ברבדים השונים בזהות שלי, דבר שהתבטא למשל, בעובדה שלא הרגשתי שייך בעיסאווייה, כי מעולם לא גרתי רק בין ערבים. גדלתי בעכו כל חיי בשכונות מעורבות, ומילדות העברית הייתה שפה משמעותית בחיי (לא פחות מהערבית). לאחר שעזבתי את עיסאווייה, עברתי לגבעה הצרפתית, ומשם לשכונת שועפאט. כל אחת מהשכונות הללו עוררה בי שאלות ותהיות לגבי הסוגיה הכה מורכבת שכתרתה "זהות".

בהיסטוריה של האמנות הישראלית, דמות הערבי הוצגה לרוב בצורה שטחית וסטיגמטית, ובציור זה החלטתי לצייר דיוקן עצמי שיעורר תהיות אצל הצופים. ציירתי את עצמי עומד ליד עז בנוף מאזור טול-כרם, לבוש בבגדים מודרניים – ג'ינס וחולצה צמודה. העמידה שלי מעידה על יציבות ותחושת ביטחון, צבע עורי השחום מרמז על היותי יליד הארץ הזאת, והצטלבות המבטים ביני לבין העז, מין דו-שיח היסטורי ביני לבינה.

בשונה מרוב העבודות שלי, את הציור הזה ממש ביימתי. כל פרט בתוכו הוא יוצא דופן ומיוחד בהשוואה לגוף העבודות שיצרתי עד היום. גודלו הפיזי, הנוף שבחרתי בקפדנות, המיקום של הדמות שלי, הבגדים, העז, האבנים, כל הפרטים מצטברים למין תצוגה תיאטרלית שמשרתת את הרעיון ואת המסר שניסיתי להעביר.

כן אני ערבי פלסטיני ואזרח ישראלי, אבל כבר לא רועה הצאן עם הגיבנת בגב, אלא צעיר עכשווי עם מודעות עצמית גבוהה, שחי את המציאות של ימינו אך בו בזמן מחובר לשורשים העמוקים שלו לאדמה הזאת.

הכותב אמן ערבי יליד העיר עכו 1982, צייר ריאליסטי בעיקר.

אמנות

דיוקן צעיר: האמן שפורץ את גבולות המציאות

הוא בוגר בצלאל, מגדיר את עמו כריאליסט ותופס את האמנות כמקום מחבר - הכירו את הצייר דוראר בכרי, המציג בימי אלו תערוכת יחיד ראשונה ברמאללה, וחושב שהשמיים הם הגבול

מנחה נופה, עכבר העיר

22 במרץ 2017

לחובבי האמנות המקומיים לא קשה לדעת היכן לחפש אמנות חדשה. תמיד יש את החשודים העיקריים: המוזיאונים הגדולים, הגלריות על ציר רחוב גורדון-דיזינגוף וירידי העיצוב הרבים, אבל מה עם אמנות הנמצאת מעבר לגדה, ברשות הפלסטינית? כנראה שקצת פחות. אחד מהאמנים הנמצאים בתפר, שניתן לראות את עבודותיהם גם פה וגם שם, הוא האמן דוראר בכרי (34), יליד עכו שמציג החל מתחילת חודש מרץ תערוכת יחיד במרכז התרבות "חליל סכאכני", שנמצא ברמאללה.

« עכבר אמנות - לכל הכתבות והתערוכות

« לשבור את סטריאוטיפ האישה היפה

« אמנים צעירים - לכל הכתבות

צילום: יח"צ

"זאת פעם ראשונה שאני מציג ברמאללה, ואני מאוד מתרגש מזה", מספר בכרי, "יש שם הרבה גלריות, וסצנת אמנות גדולה, רוב הדעות אצל הישראלים הם בגלל שהם לא יודעים. רמאללה שונה משאר הערים ברשות הפלסטינית, היא מאוד מתקדמת, מהמהמת, חיי לילה, מועדונים, ברים, אין משהו שאין שם. האופנה שמגיעה לרמאללה, תקופה ארוכה עד שהיא מגיעה לתל אביב. זה מרגש, מלא אנשי רוח שלא פוגשים ביום יום ואני אפגוש אותם בפתיחה". בתערוכה יציג בכרי עבודות ציור אותן הוא מגדיר כ'ריאליסטיות' עם נושאים אותם

ניתן לקשר למצב הפלסטינים בשטחים. כאדם בעל שתי זהויות של ערבי ישראלי, בכרי טוען שהעיסוק בנושא לא כל כך אקטואלי "זה כבר לא חדש. כל ערבי ישראל הוא בעל שתי זהויות. כל העיסוק הזה במי אתה ומה אתה, הוא נושא כבר לעוס, אני לא אוהב לגעת בזה. אני מי שאני, השפה של האמנות לא מבדילה בין גזע וצבע, אני באמנות שלי שאני מציג בתל אביב או בחוץ לארץ או אפילו בבגדד אם יזמינו אותי, כי אם לא בזה אז במה?".

בכרי מגיע ממשפחה חובבת אמנות, אח שלו פסנתרן, אחותו באופרה של ונציה והוא בחר בציור. "ניגנתי במשך 14 שנה על הפסנתר, פרשתי אחרי שראיתי שאח שלי בולע אותי, ואז בחרתי בציור. מאז שאני זוכר את עצמי, ציירתי. ההורים שלי תמיד מספרים כשהייתי קטן, הייתי מוכר ציורים לילדים בבית ספר, כל אחד היה מבקש שאצייר לו משהו, אז הייתי מצייר מהדמיון, ומבקש שקל בתמורה, וכך הכל התחיל". בתחילה למד בכרי שיעורים פרטיים בציור בעכו, לאחר מכן, המשיך למכללת הגליל המערבי ולבסוף למד תואר ראשון באמנות בבצלאל. "מילדות תמיד הייתי ריאליסט", מעיד בכרי על עצמו. "ניסיתי הרבה דברים: פיסול יציקות, שרטוטים, אבל מה שאני יודע שאני, זה משהו חזק ממני, שאני מתחיל ציור, משהו ביד שלי יעשה את הריאליזם הזה שיראה משכנע. משהו שהצופה מסתכל על ציור ויעשה 'וואו', שיגיד איך זה קיים כך בקנווס, וזה הקסם. האמנות תמיד הייתה משהו חשוב מאוד בשבילי, לא הפוליטיקה, לא הזבל שרואים באקטואליה של היום יום. אני אוהב חיבור בין אנשים".

צילום: דוראר בכרי

האמן דוראר בכרי הוא סופרסטאר

דוראר בכרי, הלהיט החדש של האמנות הישראלית, הוא ערבי מעכו, שמתגורר בדרום תל אביב עם עובדת זרה ומגדיר את עצמו "לאומן פלסטיני גאה" לרגל תערוכת היחיד הראשונה שלו הוא יורה לכל הכיוונים: המורים בבצלאל שבזבזו לו את הזמן, האספנים שלא משלמים מספיק, וכל מי שמטיל בו ספק

סופשבוע | אלון הדר | 25/1/2009 8:48

דוראר בכרי צילום: אריך סולטן

הנערים ספרו את השעות עד פתיחת טורניר הכדורגל הגדול של עכו. מגרש האספלט הסמוך לחומת העיר העתיקה צוחצח במיוחד לאירוע. דוראר בכרי, אז תלמיד כיתה א', החליט להפגין כישורים. הוא הצטייד באבני גיר גדולות, התגנב למגרש ושרטט על המשטח ציורי ענק של דינוזאורים, העתקים מדויקים של החיות הפרה-היסטוריות שפגש במסעותיו בכרי אנציקלופדיה בריטניקה לנוער. כעבור כמה שעות, כשגילו המארגנים כי מגרש הכדורגל הפך לפארק היורה, הודיעו על דחיית הטורניר.

החברים של בכרי לא היו מופתעים. הם הכירו את הכישרון הצעיר שלמד איתם בכיתה - במיוחד אהבו את ציורי הפינוקיו שלו. כל תמונה כזאת עלתה להם שקל אחד, שנועד במקור לקניית פיתה עם חומוס במזנון.

שנה עברו ובכרי מלהטט היום על מגרש משחקים אחר. את הילדים 20 החליפו בכרי האספנים בארץ שרוכשים את הציורים שלו באלפי שקלים. עמוס שוקן, מו"ל קבוצת "הארץ" ומאספני האמנות הגדולים בארץ, קנה כ-60 עבודות שלו. לבכרי גם ייצוג באוספים של יגאל אהובי ורני רהב.

הספק מרשים, ודי יוצא דופן, עבור אמן שרק לפני שלוש שנים סיים את בצלאל. בסוף השבוע נפתחת בגלריית בינט בתל אביב "תערוכת היחיד הראשונה שלו, "רחוב צ'לנוב".

בכרי, 27, נולד בעכו, בן לשחקנית תאטרון ומהנדס רפואי. אמו רשמה אותו לגן ילדים יהודי, "כדי שאכיר את המנטליות". אבל לא על חשבון הזהות הפלסטינית. "בגירוש של 48' חצי מהמשפחה של אמא שלי נמלטה ללבנון, ועדיין חיה שם במחנות פליטים. גם "המשפחה של אבא שלי התפזרה אחרי המלחמה. כילדים היינו רואים ילד משחק עם הקקה שלו במחנה פליטים ובוכים

מהי עכו עבורך?

עכו זה הים. אני עוצם את העיניים ומדמיין אותי מתחת למים עם אקדח צלילה. בלילה זה לשבת בבתי הקפה עם אנשים מלאי הומור. "בעכו חיים המון אמנים, משוררים, זמרים. בעכו אתה נהנה ממואזין. יושב בבית קפה, מקשיב לו ומזמין עוד סחלב. שמעתי מואזינים "בכפרים אחרים, אין להם שום קשר למוזיקה. גם אבא של סבא שלי היה מואזין

לא רק מואזינים

דוד שלי היה צייר שמן. הוא צייר את חנדלה-דמות הקומיקס המפורסמת של הקריקטוריסט נאג'י אל-עליף. חנדלה הוא ילד גיבור פלסטיני, שתמיד צויר מאחור מבלי שאפשר יהיה לראות את הפרצוף שלו. חנדלה נאלץ לעזוב את פלסטין בגיל עשר ועד שלא יחזור "הוא לא יגדל

בכרי הצעיר היה קרוב לסבו, נגן צ'לו בתזמורת שהופיעה בימי שישי בערב בערוץ 1. "היום הצ'לו שלו בארון", הוא מספר בצער. "יש לו אוזניים באוזניים. יושב בבית בדיכאון. העולם החדש הרס את האנשים האלו". השחקן מוחמד בכרי הוא קרוב משפחה של אביו, ודוראר הכיר אותו ואת בני משפחתו. "אני גאה בהם", הוא אומר, "ושמח שהם חלק מהמשפחה הגדולה שלנו. דווקא אמא שלי בחרה "ללכת לכיוון התאטרון, והיא הופיעה כמה פעמים בפסטיבל עכו לתאטרון אחר

אמו זיהתה את הכישרון המוזיקלי של שלושת הילדים (בכרי הוא הבן האמצעי) ושלחה אותם ללמוד לנגן בפסנתר. "הרגשתי שאני לא רוצה ללכת בתלם", מספר בכרי, "צ'ה גווארה קטן שמגיל אפס ידע מה הוא רוצה. "לא רוצה להיות פסנתרן שלישי במשפחה. התמקדתי בציור. ההורים שלי היו בהלם מהיכולת שלי. לא הבינו איך אני מצייר כך. כילד קראתי אנציקלופדיות בצורה מבהילה. עובר דף אחרי דף, ונעצר במה שמשך לי את העין. ריכטר, לאונרדו, רמברנדט

הוא נחשב לתלמיד מצטיין. "אמרו לי, עם הציונים שלך אתה יכול ללמוד אסטרונומיה או רפואה, אבל רציתי ללמוד ציור. הייתי שגתיים במכללת הגליל המערבי, שם למדתי את כל יסודות הטכניקה. התקבלתי לבצלאל ולמדרשה. לא חשבתי שלא אתקבל; התמזל מזל שיש לי כישרון, יכולת וגם ביטחון עצמי מופרז. תמיד הסתכלתי על הסביבה בהתנשאות. היתה לי מטרה ברורה, היה ברור כשמש "שאגיע אליה

למה בחרת בבצלאל?

לא בחרתי במדרשה, כי זה נראה לי בית ספר למורים. תותים, דשאים, פרי הדר. אני בן אדם רציני, אולד סקול. רציתי משהו כבד,

קר, בניין. בבחינות הכניסה יהודית ספורטס הסתכלה על תיק העבודות שלי, ושאלה אותי למה אני רוצה ללמוד. אמרתי לה: לפתח "תאוריות, פילוסופיות. היא אמרה: מבחינה טכנית הבוגרים שלנו יודעים פחות ממך".

בצלאל קטן עליי

בכרי פלרטט כל הדרך לתואר האמן הזועם. תלתלים פרוצים, שפה בוטה, דימוי עצמי בשת מים ולהט של לוחם גרילה רעב. מצד אחד זוכה לאהדה ופופולריות, מצד שני יש לו טענות על קיפוח ואפליה. מטרה עיקרית: מחלקת האמנות בבצלאל. "לא לימדו אותי לצייר. לא "טכני, לא צבע. אבל בצלאל היה קטן עלי. לא ראיתי אותו ממטר. זה לא היה החלום שלי. יכולתי להתקבל לכל אוניברסיטה בעולם".

בכרי טוען כי לאורך על הלימודים צוות המו ת רים התייחס אליו קודם כל כערבי ורק אחר כך כאמן. "בביקורות אתה שם את העבודות שלך על הקיר, עבודות שלא קשורות לנושאים פוליטיים, ומיד הם פותחים עם הפן הפוליטי", הוא סוגר חשבון עם המוסד. "לא מדברים על אמנות, על טכניקה. זה דיון של שוק מחנה יהודה. הייתי צוחק מבפנים. אמרתי, דוראר בוא נסיים את השנים כאן בשקט. היו גם מורים שניסו ללקק לנו, לתת לנו מלגות, אפליה מתקנת. אני לא הייתי צריך את זה. באתי מעיר בלי שטויות - עכו. יהודים, ערבים - אין שם "גזענות".

לבכרי יש טענות לא רק על צוות המורים בבצלאל. "במחלקה לאמנות לומדים כשבעה ערבים", הוא ממשיך לירות. "הם עושים עבודות על הפנים, אבל עם דגש לאומני. אני לא חושב שיש מקום לצייר ילד זורק אבנים על טנק. אני יותר מתוחכם. האמנות שלי לא קשורה "ללאום. מהצוירים שלי אף אחד לא יוכל לומר שאני פלסטיני. ואני הכי לאומן מכולם".

איך הסטודנטים היהודים קיבלו אותך

היתה לי תחושה שעדיף שאני דוראר והערבים האחרים לא יהיו שם. אבל אנחנו היינו שם, כמו קוץ בגרון. סיימתי ארבע שנים ואין לי" חברים. אפילו טלפון לא מרימים. אף פעם לא קיבלו אותי. בבצלאל כל יום היו סרטים: אחד רץ מהכיתה, אחת בוכה, מישוה שותה "אלכוהול עד שהוא מתעלף. אני ידעתי מי אני. אחד ויחיד. תמיד היה לי אגו".

למרות שבעולם האמנות הישראלי יצא לבכרי דימוי של תלמיד מצטיין, הוא דואג להדגיש שתעודת ההצטיינות היחידה שקיבל היא ב"שפכטל. בשנה ג' הייתי צריך כסף, ואני וחבר שלי, ראמי, הכשרנו את כל הקומה של שנה ד' לפני התערוכה שלהם. צבע, שפכטל, "ברגים. עשינו עבודה מוזיאונית וקיבלנו תעודת הוקרה".

דוראר בכרי צילום: מתוך התערוכה

על דבר אחד הוא לא סולח למחלקה. "גרתי בשועפט ולפני תערוכת הגמר ב-2006 שהתקיימה בנתב"ג הישן, ביקשתי הובלה, כמו שאר התלמידים. אמרו לי 'המובילים לא יכולים להיכנס לשועפט, תביא לבד את הצוירים'. אמרתי, אין לי כסף, אמרו 'אל תציג'. אבל אני לא פראיר. העבודות שלי היו הכי טובות, בלעדיי התערוכה היתה נופלת. אמרתי, אני רוצה את קיר הכניסה ואת הקיר הזה והזה. אמרו לי, 'מה?! זה תפוס'. אמרתי, אני "אשרוף את כל העבודות של המחלקה. הם נבהלו ונכנעו".

אתה לא קצת נסחף? הרי בצלאל נתן לך במה, וככה אספנים הגיעו אליך.

בתערוכת הבוגרים שמתי את דוראר הכי אמיתי שיש. הייתי התלמיד" היחיד בבצלאל שלא השתנה ושמר על האני האמיתי שלו. כל הארבע שנים האלו, שכולם דיברו, וגם דיברו שטויות, לא תרמו לי כלום. נכנס מאוזן אחת, יצא מאוזן שנייה. הסתכלו על הצוירים ולא ידעו מה להוציא מהפה. מה זה העז? מה זה הנוף? לא ראו את העבודות ממטר. היתה רק אנגליה "אחת שקלטה את העבודות ודיברה איתי פתאום על הצבע, העומק

יש המון זלזול בדיבור שלך על בצלאל.

כל אחד יכול להתקבל. הרבה תלמידים רואים בבית הספר הרפיה, חולי נפש שרוצים למצוא מנוח. אני בין היחידים שרצו ללמוד. לא" פוזה, מסיבות פורים או אקסטזי. עד היום חסרות לי נקודות להשלים את התואר, אבל אני לא רוצה לחזור לירושלים. יש לי משם מטען "כבד".

בבצלאל זוכרים מציאות אחרת. מספרים שם כי בכרי טופח על ידי המוסד, קיבל מלגות וסיוע יוצא דופן לתערוכת הגמר. ודווקא המורים שהוא כל כך מזלזל בהם הם אלה שתיווכו בינו לאספנים הגדולים. לדברי גורמים במוסד, בכרי הוא זה שהדגיש את נושא הזהות בעבודותיו.

דוראר בכרי עסק בעבודותיו בשאלה של זהות", אומרת מיכל תורג'מן, דוברת בצלאל. "צייר ערבי בנוף מולדתו-הוא המיתר שעליו הוא" פורט ולכן יותר מלגיטימי היה לדון בשאלת הזהות העולה בצוירים. כל תלמיד שעובר את ארבע השנים סופג לא מעט כלים ומוימוניות, "לכן מוזרה ומפתיעה ההערה של דוראר שלא רכש שום ידע. תוכנית הלימודים במחלקה לאמנות היא מהעמוסות והמגוונות בעולם".

כשבכרי מדבר על מטען כבד הוא מתכוון גם לחיים בעיר הקודש. בתחילת הלימודים הוא למד בשכונת עיסאווייה, הצמודה להר הצופים. "גרתי עם עוד שני שותפים. שלושתנו אמנים, שכר דירה נמוך. אי אפשר להביא חברה, אי אפשר לקיים חיים של צעיר.

הרגשתי כלוא, זה לא היה טוב לי

דוראר בכרי צילום: מתוך התערוכה

כמה פעמים מג"ב התפרצו לבית בשש בבוקר, כי הבנים של בעל הדירה היו בכלא על זריקת אבנים. אמרתי, באתי ללמוד או להילחם. הרגשתי כאילו אני צלוב. עיסאוניה השאירה את הטאטו. החלטתי לגור בשכונת "צמרת הבירה".

נטשת את זירת הקרב?

אני ערבי, פלסטיני, גאה, לאומן, לדורי דורות כאן. לא מכרתי את נשמותי" לשטן. אבל יש בי תוכנה חדשה. משודרג. היהודי הוא כבר לא זר, הוא חלק מהנוף היום יומי שלי. אני לא חייב שום דבר לאף אחד. לא שירות לאומי, "לא צה"ל. יש לנו זכויות כקורבנות, דפקו אותנו

גם בשכונה החדשה היה מי שהזכיר לו, יום-יום, שהוא פלסטיני, גאה, לאומן. "המג"בניקיות היו מחכות לי בכניסה לבניין. פעם הסתערו עלינו עם רובים וכמעט ירו בנו. כמעט השתנתי מפחד. אמרתי אנחנו אמנים. לא האמינו לי. כל יום לפני הכניסה לבצלאל, ישר מג"בניקים. תביא תעודת זהות. כך 18 פעמים ביום. הכל על מנת שארגיש חרא. מה, רצחתי? "סמים? בשנה האחרונה ללימודים עברתי לגור בשועפט

בין שני עולמות

לאחר סיום הלימודים עבר לדרום תל אביב. היום הוא מתגורר ברחוב צ'לנוב הסמוך לתחנה המרכזית, אזור מגורים של עובדים זרים. הוא והשותף שלו, ראמי סעדי, שהכיר בבצלאל, שיפצו את הדירה, ואף צבעו את הבניין בצהוב בונה.

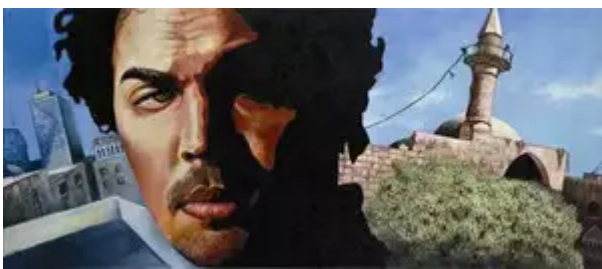
הבחירה בתל אביב היא מקצועית", הוא מסביר. "כל האספנים הגדולים גרים במרכז. אמרתי אשים רגל, בסיס לכיבוש העולם. אם לא" יצליח לי כאן, אטוס לאירופה. ישראל היא גרגיר של חול בשוק העולמי. אני חייב לעוף מפה, למרות שאני מרגיש כמו קקטוס כזה, נטוע "פה".

נשמע קצת יהיר.

"תמיד כולם היו ספקנים - המשפחה שלי, החברות. אמרתי להם אני עוד אגיע, אתפרנס מזה, אחיה טוב. מוכן למות על זה".

למה דווקא דרום תל אביב?

פה בבית, אני מרגיש כמו במחנה. מגעיל אותי לפעמים. אני ותל אביב זה כמו מים ושמן. אבל החיים ברחוב צ'לנוב נותנים לי מבט" אחר. גרים כאן עובדים זרים, המון ארצות, שפות שונות. בקושי רואים פה יהודים. כאן לא שופטים אותי כזר. אני זר בין זרים. זה איזור "גבול, עשר דקות מהמרכז, עשר דקות מיפו. אני יכול לחיות בין שני העולמות. לנשום אוויר ביפו או לקחת צ'ק בצפון העיר

דוראר בכרי צילום: מתוך התערוכה

רחוב צ'לנוב הוא גם נושא תערוכתו החדשה, הראשונה מאז סיום הלימודים. ציורים בצבעים עזים-עכורים, קודרים, מבשרי ייאוש-של בתי השכונה, דמויות של מהגרי עבודה, הומת לסיים, חנויות חסרות הדר. עיר אנושית ובווערת בחשכה.

תל אביב של דוראר בכרי, "כותבת טלי תמיר בקטלוג התערוכה, "אינה" עיר מופשטת וצורותיה אינן מתמוססות אל תוך האוויר המואר. בכרי מתהלך בין בתי ומכיר את ריחותיה. תל אביב של בכרי מהודקת ומועצמת. צבעיה מרוכזים ונדמים לחלודה, שמה מוורידים וקירות בנייניה "דחוסים. המבט שלו קרוב. הגוף שלו קולט את חום השמש על הגג

בין הדמויות יש גם משתף פעולה, שכן. "הוא חי במטר על מטר. אצל הערבים זה נדיר. תמיד תהיה משפחה שתתמוך. ברור לי שגירשו אותו. תמיד בעיות. צעקות וקללות על הבנים שלו. ברוב הציורים צילמתי אותו בלי שיידע. כשהוא תפס אותי, אמרתי לו, 'זה "לאמנות'. הוא נראה כאן כמו דמות מפלסטלינה. בובה, מתייפיף, אבל גם מגורד ומחוספס

חלק מהעבודות נראות כמו צילומים מצוירים.

הציור שלי הוא לא פוטו ריאליזם. אני משתמש בצילום רק כסקיצה. רואה את הדמות, מסיר מבט וממשיך הלאה. ציור בעיני הוא" מראה שבורה, המציאות משתקפת, אבל לא כמו שהיא. אצלי יש הגזמות, נוף מפוסל, דרמה. כלי העזר כמו פוטו שופ, הקרנות, "מחיקות - לא מורידים מהציור

כמה מהציורים המרשימים שלו הם דיוקנות אישיים: בכרי בשדה הפתוח, בכרי לבוש בג'ינס, בכרי עם סיגריה בפה. לעתים עומדת לידו עז. "הציור שלי, 'איש המרלבור', נותן שוק לאנשים. הם לא רגילים לראות ערבי שהוא סופרסטאר של עצמו. מלך האדמה, פוזה של דוגמן. לבוש בג'ינס מודרני. קרוקר. גם חולצת קרוקר. אפילו חגורת קרוקר. כן, יש ערבים כאלו, מתוחכמים. לא עוד ערבי שהוא עוד חיה בגן חיות, כמו בציורים של גוטמן. ערבי שהוא אדון. על האדמה שלו. רציתי לשבור את הסטיגמות של האוריינטליזם. ערבים עם "עזים, כל האקזוטיקה הזו

גם בדיוקן העצמי שלו ושל אחת מחברותיו, סטודנטית יהודייה מארגנטינה, הוא הדגיש את זהותו. זהו ציור לווהט מתשוקה, בו נראית הבחורה נשכבת על גבר עירום. שמלה קצרה, נעלי עקב שקופות, תלתלים פורצים. "הפכתי את עצמי לאינדיאני", הוא מספר, "צבע עור אדמדם. אני ערבי לאומן, עם היסטוריה ופולקלור, אבל גם אנחנו עושים סקס. אין איסורים. ערבי עם ארגנטינאית יהודיה-ארגנטינאית עם שרירים, קעקועים, שפתיים כמו אנג'לינה ג'ולי. אמרתי, צריך לתעד את הדון ז'ואן שבי. אז הייתי מלך. צבעתי "את העור שלי כדי שאימא שלי לא תדע שזה אני".

הוא נוהג להתכתב עם ציירים פלסטינים אחרים, כמו בסאם אבו שקרה. "הוא צייר קקטוסים באדנית. היה בין לבין: הערבי שמתנסה בציור. קקטוס, אבל נייד. באדנית. אצלי הקקטוסים מוצגים בפן אחר: ציור מאוד נקי, אירופי, מתוחכם. קקטוס שיושב טוב, עם אור "אלוהים. אני לא ערבי בתל אביב שמתבכין. אני פה, תמיד אהיה פה. גאה ולא מתבייש. אחיה איפה שאני רוצה. אין פחד

אני טקסט פוליטי

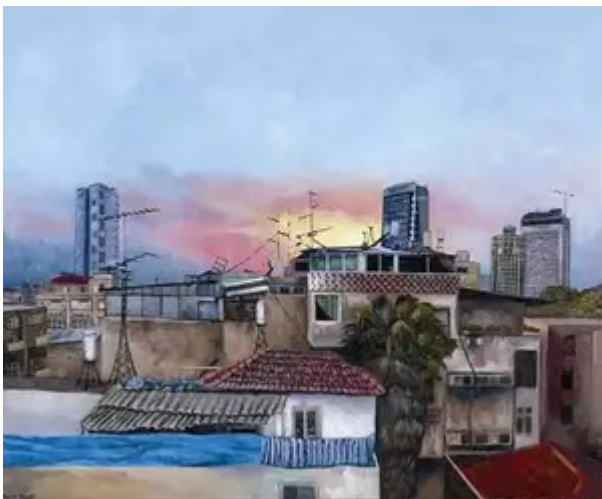
אם הציור היה נבנה רק על זה, זה לא היה אמנות". בשכונה גם פגש את אהבתו הגדולה: מריה, פועלת זרה בת 39 מקולומביה, אם לקרלוס בן ה-16. בשנתיים האחרונות הם גרים יחד. "לא מעניין אותי מלכות יופי, נשים עם כסף. אני מרגיש איתה נשוי. איתה הקשר "מאוד בריא. לא בנוי על סקס

איך ההורים שלך מתייחסים לקשר

אף פעם לא הייתי עז. ההורים יצרו לחץ, לא בגלל שהיא לא מהתרבות שלנו, אלא בגלל שהם רוצים שאתחתן עם צעירה ויהיו לי "ילדים. אני לא חושב בכלל על ילדים. זה לא בשבילי. לא מסורת, לא בלבולי מוח, לא חתונה-שום דבר לא יעצור אותי. בלי ציור אולי "הייתי פושע. ציור זה לא הובי, זו תחושה קיומית

כלומר

אני לא מצייר כי כיף לצייר. יש פעמים שאני מצייר והגב שלי כואב, לא מרגיש טוב, רוצה לנוח. לפעמים רע לי, משעמם לי רצח. יש "הרבה ציורים שרואים שאני לא שמח. בוצי מדי

דורון בכרי צילום: מתוך התערוכה

עכשיו הם צריכים להתמודד עם מציאות חדשה. "צה"ל רוצה לגייס את קרלוס כשכיר חרב. הוא לא קשור לכלום: לא לישראל, לא לפלסטין. אמא שלו הגיעה לכאן לעבוד ולשלוח כסף למשפחה שלה. אבל ישראל אומרת או שיתגייס או שיתעופפו מפה. כשאתה רואה את הילד ואמא שלו בוכה, "אתה אומר, אנחנו עולם של חולי נפש

סיפור ההצלחה של בכרי לא מונע ממנו להתמודד יום-יום עם צווי עיקול, נושים מאיימים וזימונים לבתי משפט. מי צייר לו את החיים האלה? במהלך הלימודים נפל בכרי קורבן לנוכל. "בעל מסעדה בעכו ביקש ממני ציור קיר במסעדה שלו. בתיק היה לי פנקס עם צ'קים חתומים שיועדו לאבא שלי. התיק נגנב ולאחר כמה חודשים פנו אליי בעלי חוב וספקים. הסתבר כי בעל המסעדה גנב את הפנקס ושילם עם הצ'קים האלו. הוא הפיל עוד אנשים "בעכו. כשעלו עליו, ברח לחו"ל

מה קרה מאז

ארבע שנים לא יכולתי לצאת מהארץ. היו לי הוצאות לפועל. ארבע פעמים" עצרו אותי, אין לי רישיון נהיגה. אני מת להיות בלובר, במזיאונים של איטליה. הציגו אותי עכשיו בתערוכה באיטליה לרגל 60 שנה למדינה ולא

יכולתי להגיע. מישוהו במקומי היה מתאבד. אני המשכתי לצייר. הסכום הצטבר, מעל מאה אלף שקל. כל הזמן יש לי פחד שתבוא ניידת. בתקופה הזו גם עזרתי לאבא שלי שהעסק שלו נקלע לקשיים. אחי הגדול בינתיים עבר לגרמניה ללמוד מוזיקה. אני מוכר ציורים "ושולח לו כסף. נמאס לו מהכל: פוליטיקה, גזענות

בעכו אתה מרגיש בבית

גם בעכו מסתכלים עלי היום כזר, מוזר. כשאני מגיע מתייחסים אלי כתייר. לפני כמה שנים הזמינו אותי לשיר בפסטיבל הילדים שם. "זכרו שיש לי קול יפה

יש לו עדיין חרדות כלכליות. "אתה מוכר עבודה ב-7000 שקל ואז בא מכתב - אם לא תשלם, יש צו מעצר. אם אעבוד בעבודה אחרת - אני אתאבד. ארגיש רע בלילה, אפס. כשעבדתי בשיפוצים הרגשתי עוד יום נשרף. האמנות היא הדבר היחיד עבורי. מזל שאחד "האספנים שילם לי מראש בתמורה לציורים עתידיים

העיקר שתשלמו במזומן

הציורים שלו נמכרים במחירים יפים, אבל בכרי מרגיש שמגיע לו יותר. "זכותי להתעשר", הוא אומר באותו ביטחון עצמי שכה אופייני לו. "פה בארץ אמן אמור להיות נחות יותר מאספן. לללקק, לבקש שיקנו. מבקשים ממך הנחות, לפרוס לתשלומים. בגלריות אומרים אתה צעיר, למכור עבודה ב-2,000 דולר זה הישג. מה, אני צריך למות ברעב? יש אמנים בני 22 מיליונרים. מוכרים עבודות ב-20 אלף

דוראר בכרי צילום: מתוך התערוכה

דולר. אני מוציא את הנשמה שלי על ציור, ואחרי זה מדברים איתי שהוא "יתומחר לפי המידה שלו".

ברוך הבא לשוק האמנות

כולם רוצים להרוויח על הגב של האמן. להיעזר בו ואז לזרוק אותו. עושים" אירוע לבנק לאומי, מגבילים את תמחור היצירה. אנשים שקנו ממני יצירות, הסתכלו כמה שניות בציור וקנו: אין עניין אמיתי. אני אומר לאספנים: תשלמו במזומן ותקחו את העבודות בעוד 11 יום. ישראל עבורי היא תרבות של כאילו, תל אביב כאילו ניו יורק. בתכל'ס אנחנו עולם שלישי. אני מרגיש "שבכמויות שקנו ממני, מגיע לי לנוח

אתה מאוד מדגיש את הצד החומרי. כאילו אמנות היא המרוץ למיליון

חבר שלי ראמי, שהוא צייר מאוד מוכשר, לא מצייר היום. הוא חזר לכפר"

"ודואג לפרנסה. שנינו עבדנו בתל אביב בשיפוצים והמשכנו לצייר. הוא נשבר ועזב ואני עדיין נאבק

מעמדו כדארלינג החדש של האמנות הישראלית פותח לו דלתות. "פתאום מזמינים אותי לארוחות ערב עם אספנים, חברים שלי אומרים הפכת לוי-איי-פי. רואה בארוחות את פנינה רוזנבלום. זה לא מדבר אליי. גם אם יהיו לי מיליונים יום אחד, לא אשתנה. אני "צנוע

בינתיים הוא מנסה לתת לאספנים האמידים שיעור בפיננסים. "באים אספנים לסטודיו ושואלים אותי מה אני רוצה. אני אומר לכבוש את "העולם, להגיע לכל פינה, לכל מוזיאון. הם אומרים: רק תמשיך, אל תחשוב על כלום. השטיח מחכה לך

?זה מפחיד

פעם היה לי יותר ביטחון עצמי. היום אני יודע שאם לא אעשה את המקסימום של המקסימום, לא אשיג פיסה מהחלום שלי. אתה צריך" "להיות ממש על טבעי כדי להצליח